

LIBRIS

We know
books

Redactare: Cristina Ispas
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrații copertă: Ruxandra Luchian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DÓSA, ANDREI

Ceaikovski la walkman / Andrei Dósa. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3634-8

821.135.1

Andrei Dósa

Ceaikovski la walkman

Credit foto: Veronica Ștefăneț

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

MARIA AR FI PUTUT
SĂ MĂ ÎNVEȚE

Astăzi e examenul de admitere. Mă învârt prin curtea mare a liceului, încerc să sparg bolovanul din stomac. Așteptăm să fim repartizați în săli, o turmă îmbrăcată solemn, pătrunsă de importanța momentului. Doar ea stă deoparte și fumează o țigară lungă. E în fustă mini și bate nervos din picior. Are picioare frumoase. Apare și dispare în mulțimea monocromă, îmi imaginez că e focul care aleargă în jurul celorlalți, gata să-i ardă.

Când începe școala, nimerim în aceeași bancă. Sunt mândru de mine. Gwen Stefani e colega mea de bancă. Fruntea, sprâncenele și ochii Mariei seamănă mult cu ale ei. Are buzele mai mici, iar nasul e puțin cârn, de porcușor, dar asta nu diminuează prea mult asemănarea. Mă întorc către colegii mei, nu vreau ca sentimentul ăsta de măreție să

treacă neobservat. Maria își dă seama încă de la prima oră că proful de economia întreprinderii e un *loser*. Poartă haine de babalâc, deși are 26 de ani. Se bâlbâie. Când încearcă să ne explice un lucru mai complicat, face ochii mari și pe frunte îi apar riduri. Arată ca un bebeluș contrariat. Decid să nu-mi placă nici mie de el. Când se oprește în dreptul băncii noastre, cu o mână în șold și cu cealaltă, în care ține creta, frecându-și fruntea, îmi dau seama că îi e frică de noi, mai ales de Maria. Profa de engleză, o tipă anostă, cu fuste lungi și pieptul plat, care pare să fi înghițit un băț, are parte de același tratament.

Profa de fizică a întrebat-o pe Maria dacă anul ăsta o să se descurce mai bine. A zis repede că da, vrând parcă să ștergă din memoria noastră întrebarea. Maria repetă clasa a noua. Ani mă împinge în vestiarul fetelor, unde nu miroase a picioare. Fetele se apără cum pot, doar Maria are prezență de spirit *hai, ce mai aștepti? șo pe ele!* Nu am timp să coc un plan, sunt dat afară de grupul indignatelor.

Maria are un telefon mobil și în timpul orelor îl ține ostentativ pe bancă. E Nokia. Nimeni din clasă nu are telefon, nici măcar părinții noștri, cu excepția bijutierului. Telefonul nu sună niciodată. Îi sugerez să pună pe cineva să o sune în timpul orelor. Profii se uită la aparat ca taurii din coridă la petecul de pânză roșie. E foarte distractiv.

În pauze, ne grăbim să ajungem la veceul fetelor, înainte să se ocupe toate cabinetele. Ne încuiem acolo, ea scoate pachetul de țigări și își aprinde înfrigurată una. Poștim o țigară în frig (e o toamnă rece și toate geamurile sunt deschise). Din cauza spațiului îngust și al fumului care îi iese pe gură și mă încălzește, simt un fel de apropiere. Îmi imaginez că dragostea seamănă cu o țigară care te ametește și nu se termină niciodată, poștită de noi doi. Tragi îndelung, inhalezi, ții fumul în piept, ca să-l imprimi cu ceva din tine, apoi suflă amestecul de fum și abur cald spre ea, până când trupul ei este învăluit într-un nor și dispare pentru câteva secunde. După ce norul se risipește, ea face la fel. Mă dau mare în fața Mariei cu formidabila mea capacitate pulmonară. Uneori continui să suflu chiar și după ce știu că nu mai am fum în plămâni, doar abur curat. Bineînțeles că toate fetele sunt scandalizate când ies, dând ușa cabinei de perete, și părăsesc spațiul lor în mare stil, cu Maria după mine.

După ore, hoinărim împreună prin magazine. Se înseară și ochii ei sclipesc ca tăciunii proaspăt scoși din mină. Eu urc, ea coboară, ne salutăm cordial pe scările rulante de la magazinul Universal. Trecem prin raionul de haine pentru copii, ea mă ia de braț și îmi spune că se va mărita la

16 ani, așa cum i-a promis prințul ei. Ziua ei e pe 16 decembrie, mai sunt doar cinci săptămâni până atunci.

Azi suntem elevi de serviciu la etajul doi. Cu o seară înainte, i-am desenat un graffiti cu numele ei pe o foaie. Refuz să observ faptul că literele sunt cam lăbărlate. Îi dau foaia și, foarte emoționat, o întreb *vrei să fim împreună?* Îmi spune că deja are prea mulți iubiți. Mi-ar fi plăcut să n-o spună așa, încercând să-și ascundă sentimentul de mândrie. Mă duc în celălalt capăt al coridorului, mă așez pe un pervaz și încep un nou graffiti: *La șto. „Ești motivul pentru care/ Fac băită pe picioare.“* Deci sunt mai mulți. Ca să nu mai vorbim de logodnicul ei, prințul. Nu apuc să lucrez prea mult, apare în spatele meu și mă întreabă dacă vin la o țigară. Ușa cabinei scârțâie ca naiba. Fumăm țigara în tăcere. Ea suflă fumul în sus, eu suflu în pământ. Se simte mirosul puternic de clor, cu care femeile de serviciu stropesc closetele.

Mi-au apărut niște bube pe mâini și pe corp. La școală, îmi trag mânecile de la bluză, încerc să gesticulez cât mai puțin. Am grijă să nu mă dezbrac niciodată până la piele în fața colegilor. Nimeni nu știe ce am. Dermatologul cu cea mai bună reputație din oraș îmi dă un diagnostic greșit. În fiecare seară, mă duc la culcare vopsit în dungii cu o substanță albă. Semăn cu o zebra răpciugoașă. În fiecare noapte, mă

trezesc și mă scarpin compulsiv, până la sânge. Pe partea interioară a coapselor și a brațelor, pe mari suprafețe de pe burtă și umeri, sunt carne vie. Colegii îmi observă rănile și fac mișto. Se feresc de mine, zic că am lepră. Mă bucur că în ultimul timp Maria lipsește de la școală. Nu vreau să știe și ea că sunt bolnav.

Am fost internat la Spitalul de Boli Dermato-Venerice. În afară de mine, în salon mai sunt patru persoane. Evit privirile celorlalți. Mâncarea e proastă, dar mama îmi aduce chifteluțe și ciorbă. Colegii au sunat pe numărul de acasă, plănuiesc să vină în vizită. Au întrebat-o pe mama în ce salon sunt internat. Din fericire, ea nu le-a spus, măcar atât. Complet încordat, refuz vehement orice vizită.

Aștept să se întunece, mă plantez pe pervaz și privesc ferestrele luminate ale maternității de peste drum. Lăuzele îmi transmit o stare de liniște.

Îmi fac curaj să mă plimb pe coridoarele spitalului. Trec pe lângă saloanele unde sunt internați pacienții cu boli venerice. Mi-ar plăcea să intru doar ca să am ce să le povestesc colegilor, dar scârba și teama sunt prea puternice.

În curte, mă intersectez cu o femeie care are lupus. Apare din umbra copacilor, se apropie cu pași lenți pe alee. Dezvăluirea treptată a obrazului ei stâng, mâncat de boală,

mă izbește. Mă grăbesc să trec cât mai repede pe lângă ea și, tocmai când s-o depășesc, femeia scoate un icnet.

Noaptea o visez. Se bagă lângă mine în pat, își desface poalele halatului vișiniu, îmi conduce mâna către zonele afectate de boală. *Își place? Își place?* repetă ea. Mă trezesc cu o smucitură.

Acum, că mi s-a cicatrizat pielea, pot să mă întorc în lume. Noul meu coleg de bancă este Ani. Mister dezlegat, porecla lui vine de la *animal*. Are spatele în V, visul oricărui culturist. E blond, tuns cu mașina, ochii adânciți în orbite. Culoarea lor se schimbă în funcție de mediul în care se află, sunt când albaștri, când verzi. Își așază brațele pe bancă, așa cum se așază o sculptură pe soclul ei, în muzeu. Cu infinită grijă, schimbându-i poziția de nenumărate ori, milimetru cu milimetru, până când i se găsește poziția ideală. O dată la câteva minute, își suflă brandul, curățându-l parcă de praful depus în timpul orei.

Ani mă introduce în cercul select al forțoșilor care se antrenează în sala din subsolul liceului. Sunt tot felul de fiare ruginite și aparate care seamănă cu niște complicate instrumente de tortură. Miroase a igrasie, a transpirație și vaselină. Ani zice că am potențial, pentru că sunt înalt. Dacă mă apuc să mănânc ca lumea și trec pe proteine și

aminoacizi, poate iese ceva din mine. Mi-l dă ca exemplu pe Schwarzenegger, care în tinerețe a fost și el înalt și slab. Zice că dacă facem mușchi, o să trezim interesul fetelor, subliniază *ce senzație ca din altă lume* e pentru o fată să atingă un brand sau niște pectorali lucrați. *Crezi că lor nu le-a plăcut Baywatch, crezi că în timp ce noi visam la Pamela, ele nu visau la băieții ăia?*

În fiecare seară, după sală, mergem împreună spre casă. Insistă să mă las de fumat. Culturismul și fumatul nu se împacă deloc. Și-a dat seama că mi s-a pus pata pe Maria, spune că are fler pentru chestiile astea, cine are chimie cu cine, în trei minute aranjează pe cupluri toată clasa. În afară de asexuate și pământălii. Ei sunt o cauză pierdută. Îmi povestește că a mers la aceeași școală cu Maria. Era o fată cuminte, cu părul lung, castaniu, dar prin clasa a șaptea s-a înhăitat cu niște țigani de pe Carierei și toată ziua umbla brambura și se culca cu ei pe bani.

Maria continuă să lipsească de la școală chiar și acum, când mă bucur de noua mea piele și nu mai am motive să-mi fie rușine. Se zvonește că a făcut avort, că a avut o criză nervoasă și au trebuit să o interneze de urgență la spital. Nu cred nimic din toate astea și sunt supărat pe Ani că răspândește entuziasmat zvonurile. Diriginta spune cu jumătate de gură că Maria e o curviștină. Sunt vreo

trei-patru care zâmbesc atotștiutor. Îmi vine efectiv să-i distrug. De dirigintă nu mai zic. Își bagă întotdeauna nasul unde nu-i fierbe oala, indignată de faptele noastre. Nici nu mă miră. Se zvonește că nu poate să aibă copii, că a înfiat unul, care din nefericire s-a dovedit a fi cam debil. E urâtă ca o rozătoare și mai e și plină de pistrui pe deasupra. La ședințele cu părinții vine mereu cu o listă lungă de nemulțumiri și, când trece de la un punct la altul, spune *și-și-și* pe un ton plângăreț. Mi-o imaginez pe dirigintă la 15 ani: o pârâcioasă sinistră.

Mă hotărâsc s-o caut pe Maria. Știu că locuiește în zona pasajului feroviar, pe strada Tudor Vladimirescu. În prima zi trec pe-acolo în viteză, nu mă opresc nici măcar să admir zidul centralei termice, plin de grafittiuri făcute de prietenii ei, despre care Maria mi-a povestit la un moment dat. 2Pac, caseta Parental Advisory Explicit Wall și emblema Wu-Tang Clan, dominate de graffitiul mare, cu litere negre: PASAJ. În a patra zi, norocul îmi surâde. Zăresc BMW-ul logodnicului Mariei. Îmi iau inima în dinți și mă apropiu de mașina parcată lângă trotuar. Sunt foarte încordat, mă aplec spre geamul lateral, apoi mă îndrept și îmi trag geaca, fac pași pe loc, mă aplec iar. Geamul coboară, fac un pas în spate.

— Care-i treaba?

— Ăă, salut. O caut pe Maria.

Nu mi-l imaginez tocmai așa, e fără îndoială un dur, dar nu știu de unde vine această duritate.

— Care Maria, mocofane?

Eu, vrând să livrez cât mai repede mesajul, fără să mă gândesc la prezentul discuției:

— Când se întoarce Maria la școală?

— Nu știu, moșule. Ești de pe aici? Mă măsoară cu o privire prefăcut suspicioasă.

— Nu, eu stau...

— Atunci valea, hai... Și închide geamul.

Am avut noroc, putea să iasă mult mai urât, îmi spun, grăbind pasul. Vreau să las cartierul în urmă cât mai repede.

După un timp, Maria se întoarce la școală. Stă singură în bancă. Zâmbește strâmb când cineva o întreabă ce s-a întâmplat. Îi ocolim banca, pentru că îi sare țandăra din orice. Ne zice să nu o mai enervăm, că face o nouă criză de nervi. Nu mai are telefon mobil. *Oricum îl ținea doar de formă*, zice Ani.

Îi cumpăr un pachet de țigări cu cuișoare, Djarum Black. Sunt foarte bucuros că mi-a venit o idee atât de bună.

— Ți-a zis că te-am căutat?

Sprijină cu degetele arătătoare două dintre muchiile pachetului, îl rotește cu degetul mare de la mâna stângă.